

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
ZAGREB

Zagreb, 7. ožujka 2023. godine

Vjerovnik: NOVA HRVATSKA BANKA d.d., Zagreb, Varšavska 9, OIB: 78427478595, zastupaju odvjetnici iz Gugić, Kovačić & Krivić – odvjetničko društvo d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 52/VII;

Dužnik: FELICITER d.o.o. u stečaju, Sesvete, Marina Studina 40, OIB: 33362149552;

Podnositelj prijedloga: BOŠNJAK Goran iz Zagreba, Ulica Milana Ogrizovića 43

OČITOVANJE VJEROVNIKA
NA
PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

1 x putem e-Komunikacije

I. Vjerovnik se ovim podneskom očituje na Prijedlog Podnositelja prijedloga za dopuštenje revizije protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 16. studenog 2022. godine, posl. br. PŽ-4312/22 (dalje u tekstu: Drugostupanjsko rješenje) kojim je odbijena žalba Podnositelja prijedloga kao neosnovana i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu od 6. rujna 2022. godine, posl. br. St-101/21 (dalje u tekstu: Prvostupanjsko rješenje).

Pobijanim rješenjem nisu počinjene povrede na koje se poziva Podnositelj prijedloga, a argumenti, pitanja i prijedlozi izneseni u Prijedlogu za dopuštenje revizije su nedopušteni i neosnovani iz razloga koji se obrazlažu u nastavku podneska.

II. Prvenstveno se predlaže odbaciti prijedlog za dopuštenje revizije u pogledu pitanja pod 1. – 6., odnosno u pogledu svih navoda koji se odnose na ovlaštenje Vjerovnika za podnošenje prijedloga za otvaranje stečaja jer Podnositelj prijedloga nije izjavio žalbu protiv rješenja od 28. veljače 2020. godine kojim je Naslovni sud utvrdio da su pretpostavke iz čl. 109. st. 3. Stečajnog zakona (NN 71/15, 104/17, 36/22; dalje u tekstu: SZ) učinjene vjerojatnima.

Člankom 109. st. 3. SZ-a određeno je da je razlučni vjerovnik kojemu je dužnik osobno odgovoran ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka ako učini vjerojatnim da tražbinu neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo, a člankom 115. st. 1. SZ-a određeno je da na temelju prijedloga za otvaranje

stečajnog postupka sud donosi rješenje o pokretanju prethodnog postupka radi utvrđivanja pretpostavki za otvaranje stečajnog postupka (prethodni postupak).

U konkretnom slučaju, rješenjem o pokretanju prethodnog postupka od 28. veljače 2020. godine, Prvostupanjski sud utvrdio je da: „... je predlagatelj učinio vjerojatnim postojanje novčane tražbina prema dužniku, postojanje razlučnog prava na njegovima nekretninama i nemogućnost namirenja novčane tražbine iz vrijednosti tih nekretnina, doneseno je rješenje o pokretanju prethodnog postupka...“

Člankom 115. stavkom 1. SZ-a određeno je da protiv rješenja o pokretanju prethodnog postupka radi utvrđivanja pretpostavki za otvaranje stečajnog postupka nije dopuštena posebna žalba, a člankom 378. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 17/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22; dalje u tekstu: ZPP), u vezi s čl. 10. SZ-a, propisano je da ako posebna žalba nije dopuštena, rješenje prvostupanjskog suda može se pobijati samo u žalbi protiv konačne odluke.

Člankom 350. ZPP-a propisano je da pored podataka koje mora imati svaki podnesak, žalba treba sadržavati oznaku presude protiv koje se podnosi, određenu izjavu o tome da se presuda pobija, razloge zbog kojih se žalba podnosi i potpis podnositelja žalbe.

U žalbi protiv rješenja od 6. rujna 2022. godine kojim je otvoren stečajni postupak nad Dužnikom, Podnositelj prijedloga izričito je naveo da pobija isključivo rješenje Prvostupanjskog suda od 6. rujna 2022. godine: „*Naslovni sud je dana 6. rujna 2022. donio rješenje poslovni broj St-101/21 kojim se otvara stečajni postupak nad Dužnikom (dalje u tekstu: Rješenje) te na Rješenje Žalitelj... izjavljuje žalbu iz svih žalbenih razloga.*“, a to proizlazi i iz sadržaja predmetne žalbe.

Dakle, Podnositelj prijedloga žalbom nije pobijao rješenje od 28. veljače 2020. godine kojim je utvrđeno da Vjerovnik ima aktivnu legitimaciju za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka nad Dužnikom, već je pobijao isključivo rješenje od 6. rujna 2022. godine kojim se uopće nije odlučivalo o tome je li Vjerovnik učinio vjerojatnim da su ispunjene pretpostavke za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, već o tome postoji li na strani Dužnika stečajni razlog.

Slijedom navedenog, budući da Podnositelj prijedloga nije pobijao prvostupanjsko rješenje od 28. veljače 2020. godine, on nije ovlašten podnijeti prijedlog za dopuštenje revizije o pitanjima je li Vjerovnik bio ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka.

Dokaz: - rješenje Naslovnog suda od 28. veljače 2020. godine
- uvid u žalbu Podnositelja prijedloga protiv rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama

III. Vjerovnik će se opreza radi u nastavku podneska očitovati o navodima Podnositelja prijedloga u pogledu ovlaštenja Vjerovnika za podnošenje prijedloga za otvaranje stečaja.

Navodi Podnositelja prijedloga kojima osporava aktivnu legitimaciju, odnosno ovlaštenje Vjerovnika za podnošenje prijedloga za otvaranje stečaja s obrazloženjem da (a) nakon sklapanja predstečajne nagodbe nije dopušteno pokretanje stečajnog postupka te (b) da tijekom prethodnog postupka nije utvrđena visina tražbine ni vrijednost Dužnikovih nekretnina na kojima Vjerovnik ima založno pravo, u cijelosti su neosnovani.

III.a. Podnositelj prijedloga smatra da nedopuštenost pokretanja stečajnog postupka proizlazi iz odredbe čl. 81. st. 2. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine br. 108/12, 144/12, 81/13, 112/13, 121/13; dalje u tekstu: ZFPPN), kojom je propisano sljedeće:

„*Nakon pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajne nagodbe nije dopušteno pokretanje ovršnog, upravnog ili parničnog postupka protiv dužnika, radi utvrđenja i ostvarenja tražbine koja je nastala prije otvaranja postupka*

predstečajne nagodbe, a u tom postupku nije prijavljena od strane vjerovnika niti je tu tražbinu dužnik uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima iz čl. 60. stavka 3. ovog Zakona.“

Podnositelj prijedloga pogrešno smatra da citirana odredba sadrži *pravnu prazninu* jer izrijeком ne spominje zabranu pokretanja stečajnog postupka te da je njen pravi smisao i zabrana pokretanja stečajnog postupka.

Zaključak Podnositelja prijedloga da je u čl. 81. st.2 . ZFPPN-a zakonodavac propustio navesti stečajni postupak je pogrešan i neutemeljen.

Citirana odredba je jasna, potpuna i nedvosmislena, a budući da je istom regulirano pitanje namirenja i utvrđenja *pojedinih* tražbina, ista ne može biti podloga za predloženo tumačenje s obzirom da je stečaj generalna ovrha koja se provodi radi skupnog namirenja svih, a ne pojedinih vjerovnika stečajnog dužnika. Dakle, da je zakonodavac imao namjeru zabraniti pokretanje i provođenje stečajnog postupka nakon sklapanja predstečajne nagodbe tako bi i propisao.

Dodatno, osim što je citirana odredba odnosi na nemogućnost pokretanja ovršnog, upravnog i parničnog postupka radi utvrđenja i ostvarenja pojedine tražbine, njome je jasno određeno da se **odnosi isključivo na one tražbine koje ili nisu prijavljene od strane vjerovnika** ili koje tražbine dužnik nije uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima.

Vjerovnik je prijavio tražbinu iz Ugovora o kreditu br. 500894 te je dao izjavu da se ne odriče prava na odvojeno namirenje, sukladno čl. 59. st. 1. ZFPPN-a.

Dokaz: prijava tražbine Vjerovnika

Slijedom navedenog, Vjerovnik smatra da je tumačenje Podnositelja prijedloga pogrešno jer se predmetna odredba ZFPPN-a odnosi isključivo na nemogućnost pokretanja postupaka radi utvrđenja i namirenja pojedinačnih tražbina (**ne i na stečaj kao generalnu ovrhu**) koje vjerovnik nije prijavio (**dakle ne na tražbinu Vjerovnika jer je on svoju tražbinu prijavio**) ili koje dužnik nije uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima.

Pravni stav zauzet u Prvostupanjskom i Drugostupanjskom rješenju ne odstupa od pravnog stava koji je zauzet u odlukama na koje se Podnositelj prijedloga neosnovano poziva (VTSRH Pž-6869/16, VSRH Rev-2443/19, Rev-x-256/18 i Pž-334/22) budući da je pravna i činjenična osnova u predmetnim odlukama potpuno drugačija.

VTSRH je u predmetu broj Pž-6869/16, a VSRH u predmetima broj Rev-2443/19 i Rev-x-256/18 odlučio temeljem čl. 81. st. 2. jer tražbine **nisu bile prijavljene u postupku predstečajne nagodbe**, pa nije bilo osnove za vođenje, odnosno nastavak postupaka. U konkretnom slučaju Vjerovnik je prijavio svoju tražbinu, pa odredba čl. 81. st. 2. ZFPPN-a nije primjenjiva u ovom postupku.

U odnosu na odluku VTSRH od 23. veljače 2022. godine, posl. br. Pž-334/22, Vjerovnik ističe da se istom uopće nije odlučivalo o tome je li prvostupanjski sud ispravno odbacio prijedlog za otvaranje stečaja budući da se u tom slučaju predlagatelj otvaranja stečaja nije žalio, već je rješenje o odbacivanju prijedloga za otvaranje stečaja ispitano samo u dijelu kojim je odlučeno o troškovima postupka.

S druge strane, VTSRH je u svojoj odluci od 17. prosinca 2020. godine, poslovni broj Pž-5144/20, pravomoćno utvrdio da je prijedlog Vjerovnika dopušten sa sljedećim obrazloženjem:

„Ne postoji uporište niti u jednoj zakonskoj odredbi Stečajnog zakona ili Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi o nedopuštenosti tužiteljevog prijedloga, niti se prvostupanjski sud pozvao na konkretnu odredbu. Odredbom čl. 109. SZ-a izričito je propisano tko je ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka. Stoga ovaj sud nalazi da je prijedlog dopušten i da nije bilo zakonske osnove odbaciti ga pa je odluka prvostupanjskog suda pogrešna.“

III.b. Podnositelj prijedloga pogrešno smatra da su počinjene apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka, odnosno da **nije utvrđeno je li Vjerovnik bio ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečaja**, odnosno (i) ima li Vjerovnik tražbinu prema Dužniku, pa ako ima u kojoj visini, te (ii) koja je vrijednost imovine na kojoj Vjerovnik ima založno pravo.

Odredbom čl. 109. st. 3. SZ-a propisano je da je razlučni vjerovnik kojemu je dužnik osobno odgovoran ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka *ako učini vjerojatnim* da tražbinu neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo.

Iz navedene odredbe proizlazi da razlučni vjerovnik **ne mora dokazati** da se neće moći u potpunosti namiriti iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo, **već to mora samo učiniti vjerojatnim**, a što predstavlja niži stupanj izvjesnosti.

Da je navedeno točno proizlazi iz jasne zakonske odredbe, a potvrđeno je i odlukom VTS-a od 30. srpnja 2009. godine, posl. br. PŽ-4331/09:

„...Općenito uzevši, kad je uvjerenje suda o relevantnoj činjenici takvo da isključuje svaku razumnu sumnju u njegovu pravilnost i istinitost, prihvaća se kako je određena teza potpuno dokazana, odnosno da postoji izvjesnost o postojanju i sadržaju određen činjenice (odnosno o tome da je nema). S druge strane, u određenim slučajevima (kao i kod odlučivanja o postojanju pretpostavki – vjerovnikove legitimacije za predlaganje otvaranja stečajnog postupka), sucima je kod izvođenja zaključka u tom pravcu dano ovlaštenje reducirati svoja uvjerenja sa stupnja izvjesnosti na stupanj vjerojatnosti. Dakle, vjerojatnost je slabiji stupanj uvjerenja o postojanju određene činjenice od izvjesnosti o njenom postojanju. Ona dopušta već i samo utvrđenje mogućnosti da se uvjerenje poklapa sa stvarnošću. Pri tome se polazi od utvrđenja o postojanju više argumenata koji govore u prilog uvjerenju o postojanju relevantnih činjenica nego onih koji govore protiv. Međutim, pri tome broj argumenata na jednoj strani sam po sebi ne mora biti odlučan, već je odlučan sadržaj, odnosno snaga tih argumenata.“

Ispravnost gornjih navoda i stava VTS-a potvrdio je i Ustavni sud u svojoj odluci od 30. ožujka 2011. godine, posl. br. U-III/4963/2008.

Vjerovnik je uz prijedlog za otvaranje stečajnog postupka kao dokaz postojanja svoje tražbine dostavio ovršne isprave - (i) Ugovor o kreditu br. 500894 s pripadajućim Aneksima, (ii) Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama te (iii) prijedlog za ovrhu na založenim nekretninama i rješenje Općinskog suda u Sesvetama, Stalna služba u Sv. Ivanu Zelini od 23. rujna 2013. godine, posl. br. Ovr-2171/13 kojim je određena ovrha na nekretninama.

Nadalje, kao dokaz da tražbinu neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi razlučno pravo Vjerovnik je dostavio javnu ispravu, Zaključak Općinskog suda u Sesvetama, Stalna služba u Sv. Ivanu Zelini od 20. srpnja 2017. godine, posl. br. Ovr-2171/13, kojim je vrijednost nekretnina na kojima Vjerovnik ima upisano založno pravo utvrđena u ukupnom iznosu od 3.552.186,40 kn.

Vjerovnik, Prvostupanjski i Drugostupanjski sud smatraju da je navedenim isprava **učinjeno vjerojatnim** da tražbinu koju ima prema Dužniku Vjerovnik neće u potpunosti namiriti iz imovine na kojoj ima založno pravo, a navodi Podnositelja prijedloga u t. 36-48 Prijedloga su paušalni i neutemeljeni.

Dakle, suprotno paušalnim tvrdnjama Podnositelja prijedloga, u postupku je, sukladno relevantnim zakonskim odredbama, utvrđeno da je Vjerovnik učinio vjerojatnim postojanje tražbine, razlučnog prava i da tražbinu neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koje se odnosi razlučno pravo.

Podnositelj prijedloga pogrešno smatra da se u prethodnom postupku (u kojem se odlučuje o tome **postoje li pretpostavke za otvaranje stečaja nad Dužnikom**) trebalo utvrđivati do stupnja izvjesnosti je li Predlagatelj aktivno legitimiran za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

Kako je prvostupanjski sud ispravno utvrdio (a VTS potvrdio) da iz prijedloga za otvaranje stečajnog postupka proizlazi da je Predlagatelj učinio vjerojatnim da svoju tražbinu (koja suprotno neutemeljenim, neobrazloženim i pogrešnim tvrdnjama Podnositelja prijedloga nije prestala po samom zakonu preko iznosa koji se naplati iz predmeta razlučnog prava) neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo, dana 28. veljače 2020. godine doneseno je rješenje o pokretanju postupka radi utvrđivanja uvjeta za otvaranje stečaja protiv kojeg nije dopuštena žalba (a koje Podnositelj prijedloga nije pobijao u žalbi protiv odluke o otvaranju stečajnog postupka).

Nakon što je doneseno rješenje o pokretanju prethodnog postupka, prvostupanjski sud je bio ovlašten utvrđivati samo postoje li pretpostavke za otvaranje stečajnog postupka, odnosno postoji li na strani Dužnika neki stečajni razlog. Da u prethodnom postupku sud nije ovlašten ponovno utvrđivati je li predlagatelj učinio svoju tražbinu učinio vjerojatnom potvrdio je i VTS u rješenju od 28.11.2006. godine, posl. br. PŽ-4928/06:

„Nakon što je rješenjem o pokretanju prethodnog postupka sud utvrdio da je predlagatelj učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine prema dužniku, u prethodnom postupku više nije bio ovlašten ponovno ocjenjivati postojanje te vjerojatnosti. Svrha je prethodnog postupka utvrditi postoje li uvjeti za otvaranje stečajnog postupka, dakle postoji li koji od stečajnih razloga...”

Dokaz: rješenje VTS-a od 28. studenog 2006. godine, posl. br. PŽ-4928/06

VTSRH potvrdio je navedeno i u pravnom shvaćanju koje je zauzeto na 12. sjednici održanoj 21. prosinca 2009 godine, o tome do kojeg stadija stečajnog postupka sud može ispitivati vjerojatnost postojanja predlagateljeve tražbine:

„Nakon što je pokrenut postupak radi utvrđivanja uvjeta za otvaranje stečajnog postupka (prethodni postupak), sud više nije ovlašten ocjenjivati vjerojatnost postojanja predlagateljeve tražbine, nego samo postojanje kojeg od zakonom predviđenih stečajnih razloga za otvaranje stečajnog postupka... i to po službenoj dužnosti.”

Pozivanje Podnositelja prijedloga na odluku Ustavnog suda RH od 30. ožujka 2011. godine, posl. br. U-III/4963/2008, u potpunosti ne neosnovano. Ustavni sud je u predmetnoj odluci izričito naveo da je vjerojatnost postojanja tražbine pravni standard čiji su opseg i značenje trgovački sudovi tijekom svoje prakse sami stvarali i tumačili te da **nije na Ustavnom sudu da tumači mjerodavno pravo**, a da način na koji Ustavni sud sagledava doseg čl. 29. st. 1. Ustava ovisi o posebnim okolnostima svakog pojedinog slučaja. Okolnosti slučaja koji je Ustavni sud razmatrao u predmetnoj odluci u potpunosti su različite od okolnosti konkretnog slučaja, pa je neosnovano pozivanje na predmetnu odluku.

Slijedom navedenog, pitanja 4., 5. i 6. nisu važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni jer ne postoji različita praksa sudova, već su u dosadašnjoj praksi sudovi razvili vrlo jasnu i nedvosmislenu praksu od koje ne postoje odstupanja. Također, Vjerovnik ponovo naglašava da pobijanom odlukom uopće nije razmatrano pitanje aktivne legitimacije Vjerovnika, već isključivo pitanje postoji li stečajni razlog, a da odluku kojom je utvrđeno postojanje aktivne legitimacije Podnositelj prijedloga nikada nije pobijao.

IV. U odnosu na navode Podnositelja prijedloga da prvostupanjski sud nije ovlašten utvrditi postojanje stečajnog razloga nesposobnost za plaćanje

Na zapisniku s ročištu održanog dana 5. rujna 2022. godine (na kojem su bili pristupni Dužnik i Podnositelj prijedloga) radi rasprave o pretpostavkama za otvaranje stečajnog postupka, konstatirano je da je prvostupanjski sud, postupajući sukladno čl. 11. st. 3. Stečajnog zakona, izvršio uvid u Očevidnik FINA-e o neizvršenim osnovama za plaćanje iz čega je utvrdio da su dužnikovi računi u blokadi od 6. svibnja 2022. godine.

Na predmetnom ročištu Podnositelj prijedloga nije osporio utvrđenje suda niti je tražio da mu sud dodijeli rok za očitovanje, niti je postojanje nesposobnosti za plaćanje osporio u žalbi.

Iz obrazloženja prvostupanjskog rješenja od 6. rujna 2022. godine proizlazi da je na zahtjev prvostupanjskog suda, 5. rujna 2022. godine FINA dostavila potvrdu o blokadi računa i novčanih sredstava Dužnika iz koje proizlazi da je na dan 5. rujna 2022. godine na računima i novčanim sredstvima Dužnika evidentirano **119 dana neprekinute blokade** te da u Očevidniku neizvršenih osnova za plaćanje Dužnik ima evidentirane neizvršene osnove u iznosu od 1.138.773,97 kn.

Prvostupanjski sud nije prekoračio svoje ovlasti time što je izvršio uvid u Očevidnik FINA-e niti time što je od FINA-e zatražio potvrdu o blokadi računa i novčanih sredstava Dužnika, budući da ovlast za traženje takvih podataka kao i dužnost pružanja takvih podataka jasno proizlazi iz čl. 11. st. 3. SZ-a kojim je propisano da sud **po službenoj dužnosti** utvrđuje sve činjenice koje su važne za predstečajni i stečajni postupak te da radi toga može izvoditi sve potrebne dokaze i čl. 117. st. 1. SZ-a kojim je propisano da su tijela javne vlasti dužna nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka stečajnim tijelima, na njihov zahtjev, bez odgođe, pružiti sve potrebne podatke i obavijesti.

Nakon što je utvrdio postojanje stečajnog razloga – nesposobnost Dužnika za plaćanje, prvostupanjski sud nije imao druge mogućnosti nego odmah donijeti rješenje o otvaranju stečajnog postupka budući da je čl. 128. st. 6. izričito propisano da će sud na ročištu, a najkasnije u roku od tri dana nakon njegova zaključenja, donijeti rješenje o otvaranju stečajnog postupka ili o odbijanju prijedloga za otvaranje stečajnog postupka. Dakle, nakon što je utvrdio postojanje stečajnog razloga, a što je u konkretnom slučaju utvrdio na predmetnom ročištu, sud je bio dužan odmah donijeti rješenje o otvaranju stečajnog postupka.

Navedeno potvrđuje i rješenje VTS-a od 23. listopada 2013. godine, posl. br. PŽ-8562/13:

„Pri tome se ne radi o mogućoj diskrecionoj odluci stečajnog suca, kada utvrdi postojanje kojeg od zakonom predviđenih stečajnih razloga, hoće li ili ne otvoriti stečajni postupak, već o dužnosti koja proizlazi iz svih ostalih odredaba Stečajnog zakona... kada se utvrdi postojanje stečajnog razloga, kao što je to utvrđeno kod stečajnog dužnika, stečajni se postupak otvara, jer tako proizlazi iz odredbe čl. 53. SZ-a ali i iz ostalih odredaba koje reguliraju provođenje stečajnog postupka u kojem je propisano i načelo postupanja stečajnog suca po službenoj dužnosti radi utvrđivanja činjenica koje su od važnosti za stečajni postupak, dužnost zastupnika po zakonu dužnika u propisanom slučaju podnijeti prijedlog za pokretanje stečajnog postupka, nemogućnost povlačenja podnijetog prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, ali i točno određene situacije u kojima se obustavlja prethodni ili već otvoreni stečajni postupak.“

Da prvostupanjski sud nije imao druge mogućnosti nego otvoriti stečajni postupak potvrđuje i rješenje VTS-a od 11. siječnja 2000. godine, posl. br. PŽ-5211/99:

„Pogrešno žalitelj smatra da je prepušteno sudu na volju hoće li ili neće otvoriti stečajni postupak. Ako se utvrdi postojanje stečajnog razloga u prethodnom postupku, stečajno vijeće mora otvoriti stečajni postupak.“

Dakle, nije točno da je prvostupanjski sud nezakonito proširio predmet odlučivanja, jer nakon što je temeljem čl. 11. st. 3. SZ-a utvrdio postojanje stečajnog razloga, prvostupanjski sud nije imao druge mogućnosti nego donijeti pobijano rješenje.

Nadalje, nije točno da Podnositelj prijedloga nije znao da se „raspravlja“ o stečajnom razlogu nesposobnosti za plaćanje pa da mu je onemogućeno raspravljanje, budući da je bio prisutan na predmetnom ročištu kada je sud stranke obavijestio da je izvršio uvid u Očevidnik FINA-e, da je utvrdio da su računi dužnika blokirani od 6. svibnja 2022. godine te da će se od FINA-e zatražiti službena potvrda o nesposobnosti za plaćanje.

Dakle, Podnositelj prijedloga je bio obaviješten o tome što je sud utvrdio, a takva utvrđenja nije osporio niti na predmetnom ročištu, a niti kasnije u žalbi, niti je zatražio da mu se dodijeli rok za očitovanje.

Da Podnositelj prijedloga nikada nije osporio postojanje nesposobnosti za plaćanje je i logično jer je nesporno bio svjestan činjenice da su računi Dužnika blokirani preko 60 dana. Unatoč trajanju blokade od čak 119 dana, Podnositelj prijedloga kao osoba ovlaštena za zastupanje Dužnika po zakonu do nastupanja posljedica otvaranja stečajnog postupka nikada nije sukladno čl. 110. st. 2. SZ-a podnio prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, iako je to bio dužan učiniti.

Slijedom navedenog, kako pitanja pod brojem 10., 11. i 12. nisu važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni jer ne postoji različita praksa sudova, već ustaljena i jedinstvena praksa, predlaže se odbiti prijedlog u odnosu na navedena pitanja.

V. U odnosu na navode Podnositelja prijedloga o postojanju stečajnog razloga prezaduženosti

Kako je sukladno odredbama Stečajnog zakona sud dužan otvoriti stečajni postupak kada utvrditi postojanje jednog stečajnog razloga, žalbeni razlozi o tome je li sud pravilno utvrdio prezaduženost su bespredmetni budući da je u konkretnom slučaju nesporno utvrđeno postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, pa je rješenje o otvaranju stečaja pravilno i zakonito.

Neovisno o tome što je u konkretnom slučaju irelevantno je li Dužnik prezadužen, Predlagatelj ističe da Žalitelj pogrešno smatra da je sud propustio točno i potpuno utvrditi činjenično stanje jer nije utvrdio točnu visinu tražbine Vjerovnika i vrijednost nekretnina u vlasništvu Dužnika.

Člankom 7. SZ-a propisano je da prezaduženost postoji ako je imovina dužnika pravne osobe manja od postojećih obveza. U tom smislu potpuno je irelevantna visina pojedine tražbine i pojedinih dijelova imovine, već se u obzir uzimaju ukupne obveze i ukupna imovina. Sukladno navedenom, predmet vještačenja nikada nije bio utvrditi vrijednost pojedinih obveza i dijelova imovine, pa su promašene tvrdnje Podnositelja prijedloga kojima se osporava visina tražbine Vjerovnika i vrijednost nekretnina na kojima postoji založno pravo.

Rješenjem od 12. ožujka 2021. godine određeno je financijsko vještačenje sa zadatkom vještaka da utvrdi, pregledom dokumentacije koja se nalazi u spisu i druge potrebne dokumentacije koju mu dostavi dužnik, kao i dokumentacije koju na njegov prijedlog pribavi sud, postoji li u odnosu na Dužnika stečajni razlog prezaduženost. Nalazom i mišljenjem od 7. lipnja 2021. godine **vještakinja je utvrdila da je Dužnik prezadužen**. Podneskom od 1. listopada 2021. godine Dužnik se očitovao na utvrđenja vještakinje i to u pogledu tražbine Dužnika prema Predlagatelju, tražbine Predlagatelja prema Dužniku i u pogledu ostalih nedospjelih obveza Dužnika.

Na ročištu od dana 5. rujna 2022. godine Podnositelj prijedloga nije istaknuo niti jedan novi prigovor na utvrđenja vještakinje, niti je nakon izlaganja vještakinje ustvrdio da ostaje kod iznesenih prigovora.

Slijedom navedenog, kako Podnositelj prijedloga tijekom prethodnog postupka nije predložio niti jedan dokaz na okolnost vrijednosti imovine i visine obveza te kako je vještakinja otklonila neosnovane prigovore Dužnika, a kako je člankom 352. ZPP-a izričito propisano da se u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti, paušalni navodi Podnositelja prijedloga o tome je li utvrđeno postojanje stečajnog razloga prezaduženosti su bespredmetni.

Slijedom navedenog, kako pitanja Podnositelja prijedloga pod 7., 8. i 9. nisu važna za odluku u konkretnom predmetu jer otvaranje stečajnog postupka ne ovisi o tome je li Dužnik prezadužen (nakon što je utvrđeno da je nesposoban za plaćanje), predlaže se odbiti prijedlog u odnosu na navedena pitanja.

VI. Slijedom svega navedenog, predlaže se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske odbaciti prijedlog za dopuštenje revizije, odnosno odbiti ga i naložiti Podnositelju prijedloga da Vjerovniku nadoknadi trošak ulaganja odgovora na prijedlog za izjavljivanje revizije.

NOVA HRVATSKA BANKA d.d.,
po punomoćniku:

Trošak:

Sastav podneska	19.908,42 EUR
PDV 25%	4.977,11 EUR
Ukupno:	24.885,53 EUR